

Teatre Crítica

El Quixot de Boadella

«En un lugar de Manhattan». Producció: Els Joglars. Dramatúrgia i direcció: Albert Boadella. Escenografia: Anna Alcubierre. Il·luminació: Cesc Barrachina. Intèrprets: Xavier Boada, Xavi Sais, Dolors Tuneu, Jesús Agelet, Minnie Marx, Francesc Pérez, Pilar Sáenz, Ramon Fontserè i Pep Vila. Teatre de Sant Domènec de Girona, 20 al 22 d'abril.

Jordi Sala

Poca gent a Girona per assistir al darrer espectacle firmat per Albert Boadella, i és que, ja se sap, determinades intervencions públiques poden fer guanyar públic en algun lloc i en alguna època, però en poden fer perdre en un altre lloc i en una altra època. És del tot legítim que hi hagi gent que decideixi no anar a veure un muntatge d'Els Joglars per les controvèrsies que aixeca Boadella, només faltaria; també és veritat que sovint, i aquest és el cas, qui no hi va es perd un gran espectacle teatral.

En un lloc de Manhattan és una versió molt *sui generis* d'*El Quixot*, i de fet té una trama ben simple: un grup de 4 actors i 2 actrius estan assajant un Quixot «avantguardista» amb una directora narcisista, fins que la

irrupció d'un parell de bojos que es dediquen a fer de lampistes, uns singulars Quixot i Sancho, provoca que el grup d'actors es desmadri i es dediqui a jugar amb la parella, cansats com estan de la despòtica directora. D'aquesta manera tan senzilla, però també tan enginyosa, Boadella aconsegueix girar *El Quixot* extravagant que estava muntant la companyia i crear-ne un de suposadament «clàssic» (de fet, un «fontanero andante»). No cal dir que, com sempre, en aquest muntatge hi ha les contradiccions habituals del món d'Els Joglars: no és pas la menys important que es posi a parir un suposat teatre postmodern i avantguardista quan Els Joglars mai s'han caracteritzat precisament per fer un teatre convencional, i també és evident que el Quixot clàssic que es reivindica, «el del llibre», no és precisament aquest Quixot que se'ns presenta. Però aquestes paradoxes van en el paquet d'Els Joglars, com hi van els irritants tocs de conservadurisme (en aquest cas, les víctimes més clares són el femisme i l'homosexualitat). Però

tant se val: sense la provocació, Boadella no seria Boadella, i aleshores ens perdriem una autèntica bèstia de l'escena. Tot en aquest muntatge és mesuradament perfecte: el ritme, el moviment escènic, l'ús de l'espai escenogràfic (aquí molt menys espectacular que al *Retablo de las maravillas*, però amb molt bona utilització dels objectes), el treball dels actors... Tot contribueix a la creació de situacions divertidíssimes, delirants, que sedueixen la visió i alhora provoquen a la intel·ligència; i això es fa com és habitual en els muntatges de Boadella, amb una aparent naturalitat absoluta. Com ell mateix diu al programa de mà, «el més complicat és que no quedi cap rastre de dificultat i l'espectador perdi el sentit del temps», «que tot desprengui una aparença de facilitat per incitar els espectadors a preguntar-se: "Això necessita sis mesos de preparació?"» Aquesta és, certament, la clau.

En definitiva, brillant, excel·lent muntatge, on tots els intèrprets estan molt bé, i on destaquen el Quixot que fa Fontserè i el Sancho que fa Vila, a part d'una perfecta Sáenz com a insuportable directora i d'un hilarant Boada com un dels membres de la companyia d'actors.